

ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 102 din 14 iulie 2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European și a cetățenilor Confederației Elvețiene - REPUBLICARE *)

*) Republicată în temeiul art. III din Legea nr. 80/2011 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene și Spațiului Economic European, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 24 iunie 2011, dându-se textelor o nouă numerotare.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2005 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 21 iulie 2005, a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 260/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 900 din 7 octombrie 2005, și a mai fost modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 30/2006 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene și Spațiului Economic European, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 24 iulie 2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 500/2006 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.055 din 30 decembrie 2006.

CAPITOLUL I: Dispoziții generale

Art. 1

Prezenta ordonanță de urgență stabilește condițiile de exercitare a dreptului la liberă circulație, de rezidență și de rezidență permanentă pe teritoriul României, precum și limitele exercitării acestor drepturi din motive de ordine publică, rezistență națională sau sănătate publică ale următoarelor categorii de persoane:

- a)** cetățenii Uniunii Europene și ai statelor membre ale Spațiului Economic European și membrii acestora de familie, care îi însoțesc sau li se alătură;
- b)** cetățenii Confederației Elvețiene și membrii acestora de familie, care îi însoțesc sau li se alătură.

Art. 2

(1) În aplicarea prevederilor prezentei ordonanțe de urgență, termenii și expresiile de mai jos au următorul înțeles:

- 1.** cetățean al Uniunii Europene - orice persoană care are cetățenia unuia dintre statele membre ale Uniunii Europene, altul decât România;
 - 2.** stat membru - stat membru al Uniunii Europene, altul decât România;
 - 3.** membru de familie:
 - a)** soțul sau soția;
 - b)** descendenții în linie directă, indiferent de cetățenie, care nu au împlinit vârsta de 21 de ani sau care se află în întreținerea cetățeanului Uniunii Europene, precum și cei ai soțului/soției;
 - c)** ascendenții în linie directă, indiferent de cetățenie, care se află în întreținerea cetățeanului Uniunii Europene, precum și cei ai soțului/soției;
 - 4.** drept de rezidență - dreptul cetățeanului Uniunii Europene de a rămâne și de a locui pe teritoriul României, în condițiile legii;
 - 5.** rezident - cetățean al Uniunii Europene sau membru de familie al acestuia care își exercită dreptul la liberă circulație și rezidență pe teritoriul României, în condițiile legii;
 - 6.** persoană aflată în întreținere - orice alt membru de familie, indiferent de cetățenie, care nu se încadrează în definiția prevăzută la pct. 3 și care, în țara de origine ori de proveniență, se află în întreținerea sau gospodărește împreună cu cetățeanul Uniunii Europene ori se află în situația în care, din motive medicale grave, este necesară asistența personală a acestuia;
 - 7.** partener - persoana care conviețuiește cu cetățeanul Uniunii Europene, dacă parteneriatul este înregistrat conform legii din statul membru de origine ori de proveniență sau, în cazul în care parteneriatul nu este înregistrat, relația de conviețuire poate fi dovedită;
 - 8.** asigurare de sănătate - asigurare de sănătate în sistemul asigurărilor sociale de sănătate din România, în condițiile legii, alte asigurări de sănătate încheiate pe teritoriul statelor membre care produc efecte pe teritoriul României sau al statelor cu care România a încheiat documente internaționale în domeniul sănătății, în condițiile prevăzute de respectivele documente internaționale, sau orice altă asigurare de sănătate care acoperă, pe teritoriul României, cel puțin riscurile acoperite de asigurările de sănătate în sistemul asigurărilor sociale de sănătate din România;
 - 9.** statut de lucrător - situația cetățenilor Uniunii Europene care desfășoară pe teritoriul României activități dependente sau activități independente, în condițiile legii.
- (2)** În sensul prezentei ordonanțe de urgență, sintagmele activitate dependentă și activitate independentă sunt definite potrivit art. 7 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3

(1) Cetățenii Uniunii Europene și membrii acestora de familie care își exercită dreptul de rezidență pe teritoriul României beneficiază de egalitate de tratament cu cetățenii români în domeniul de aplicare a tratatelor Uniunii Europene, sub rezerva prevederilor acestor tratate și a dispozițiilor adoptate în aplicarea lor.

(2) Persoanele aflate în întreținere, precum și partenerul beneficiază de drepturile membrilor de familie ai cetățeanului Uniunii Europene privind intrarea și rezidența pe teritoriul României, în condițiile stabilite de prezenta ordonanță de urgență.

(3) Exercitarea unui drept sau îndeplinirea unei formalități administrative de către cetățenii Uniunii Europene ori de către membrii lor de familie nu este condiționată de posesia unui document eliberat de autoritățile române în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, dacă, prin orice alt mijloc de probă, persoana interesată dovedește că este beneficiară a aceluși drept.

Art. 4

Pe timpul șederii în România cetățenii Uniunii Europene, precum și membrii familiilor lor sunt obligați să respecte legislația română.

CAPITOLUL II: Intrarea, rezidența și ieșirea pe/de pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene, precum și a membrilor familiilor lor

SECȚIUNEA 1: Intrarea pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene, precum și a membrilor familiilor lor

Art. 5

(1) Intrarea cetățenilor Uniunii Europene pe teritoriul României este permisă prin toate punctele de trecere a frontierei de stat deschise traficului de persoane, cu condiția prezentării documentului național de identitate, a pașaportului sau a unui document eliberat în condițiile prezentei ordonanțe de urgență pentru cetățenii Uniunii Europene, valabil, fără a se aplica ștampila de intrare de către organele poliției de frontieră în oricare dintre aceste documente.

(2) Membrii de familie care nu sunt cetățeni ai Uniunii Europene pot intra pe teritoriul României în baza unui pașaport valabil și a vizei de intrare, cu excepția cazurilor în care obligativitatea obținerii vizei este desființată în condițiile legii.

(3) Viza de intrare pentru persoanele prevăzute la alin. (2) se acordă, la cerere, de misiunile diplomatice și oficiile consulare ale României, cu aprobarea prealabilă a Centrului Național de Vize din cadrul Ministerului Afacerilor Externe, fără plata taxelor consulare, în cel mai scurt termen și pe baza unei proceduri accelerate. Documentele necesare pentru eliberarea vizei de intrare se stabilesc prin norme metodologice, aprobate prin hotărâre a Guvernului.

▶(la data 22-dec-2018 Art. 5, alin. (3) din capitolul II, secțiunea 1 modificat de Art. 1 din Legea 315/2018)

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (2), membrul de familie care nu este cetățean al Uniunii Europene este scutit de la obligativitatea obținerii unei vize de intrare, dacă îndeplinește, cumulativ, următoarele condiții:

a) însoțește un cetățean al Uniunii Europene sau se alătură unui cetățean al Uniunii Europene care își exercită dreptul de rezidență pe teritoriul României;

b) deține un document valabil, care atestă rezidența pe teritoriul unui alt stat membru în calitate de membru de familie al cetățeanului Uniunii Europene pe care îl însoțește sau căruia i se alătură pe teritoriul României.

(5) Organele poliției de frontieră nu aplică ștampila de intrare sau de ieșire în pașaportul persoanelor din categoria prevăzută la alin. (4).

Art. 6

(1) Organele poliției de frontieră nu permit intrarea pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene sau a membrilor de familie numai în următoarele situații:

a) cetățeanul Uniunii Europene sau membrul de familie nu prezintă documentele corespunzătoare prevăzute la art. 5 și nu face dovada, prin orice alt mijloc, că beneficiază de dreptul la libera circulație și rezidență pe teritoriul României;

b) conduita cetățeanului Uniunii Europene sau a membrului de familie cu ocazia prezentării la frontieră cu scopul de a intra în România constituie o amenințare reală, actuală și suficient de gravă la adresa ordinii publice;

c) cetățeanul Uniunii Europene sau membrul de familie se află sub efectul uneia dintre măsurile de restrângere a dreptului la liberă circulație pe teritoriul României prevăzute la art. 29 lit. a)-c).

(2) Organele poliției de frontieră dispun măsura nepermitterii intrării pe teritoriul României în temeiul alin. (1) lit. a) numai după ce i s-a acordat persoanei în cauză o perioadă de timp, pe care o consideră necesară, în care să obțină documentele corespunzătoare prevăzute la art. 5 sau să facă dovada, prin orice alt mijloc, că beneficiază de dreptul la libera circulație și rezidență pe teritoriul României. Organele poliției de frontieră asigură tot sprijinul necesar pentru clarificarea situației persoanei în cauză, inclusiv prin acordarea, fără plată, a vizei de intrare pentru membrii de familie care nu sunt cetățeni ai Uniunii Europene, dar care însoțesc sau se alătură unui cetățean al Uniunii Europene, după analizarea amănunțită a situației fiecărei persoane

(3) Cetățenii Uniunii Europene sau membrii de familie cărora nu li s-a permis intrarea pe teritoriul României în temeiul alin. (1) lit. b) pot intra pe teritoriul României atunci când motivele care au stat la baza măsurii inițiale au încetat, dar nu mai devreme de termenul stabilit de organele poliției de frontieră la data dispunerii măsurii, care poate fi între 12 și 72 de ore. Termenul se calculează începând cu ora următoare celei în care s-a dispus măsura nepermitterii intrării în România.

(4) Măsura nepermitterii intrării pe teritoriul României se comunică cetățeanului Uniunii Europene sau membrului de familie de către organele poliției de frontieră în scris, imediat după ce a fost dispusă.

(5) Atunci când măsura nepermitterii intrării pe teritoriul României a fost dispusă în temeiul alin. (1) lit. a) sau b), comunicarea prevăzută la alin. (4) cuprinde o prezentare precisă și completă a tuturor motivelor de fapt și de drept care au stat la baza dispunerii respectivei măsuri, implicațiile acesteia pentru persoana în cauză, informații privind instanța unde poate fi contestată măsura și termenul de introducere a contestației.

(6) Atunci când măsura nepermitterii intrării pe teritoriul României a fost dispusă în temeiul alin. (1) lit. c), comunicarea prevăzută la alin. (4) cuprinde mențiuni cu privire la denumirea și adresa autorității publice sau a instanței de judecată care a dispus măsura de restrângere a dreptului la liberă circulație pe teritoriul României sub efectul căreia se află cetățeanul Uniunii Europene sau membrul de familie, la numărul și data documentului prin care a fost dispusă măsura, precum și la temeiul legal în baza căruia aceasta a fost dispusă.

(7) Împotriva măsurii nepermitterii intrării pe teritoriul României dispuse în temeiul alin. (1) lit. a) sau b) se poate face contestație, în termen de 10 zile de la data comunicării, la instanța de contencios administrativ în a cărei rază teritorială se află sediul unității din care face parte organul poliției de frontieră care a dispus măsura.

(8) Instanța soluționează contestația de urgență și cu precădere, pronunțându-se prin hotărâre. Instanța judecă în camera de consiliu, cu citarea părților. Prevederile art. 27 alin. (9) se aplică în mod corespunzător. Hotărârea instanței este definitivă.

(9) Introducerea contestației împotriva nepermitterii intrării pe teritoriul României nu suspendă executarea măsurii.

▶(la data 31-dec-2018 Art. 6 din capitolul II, secțiunea 1 modificat de Art. I, punctul 1. din Legea 327/2018)

SECȚIUNEA 2: Ieșirea de pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene, precum și a membrilor familiilor lor**Art. 7**

Cetățenii Uniunii Europene, precum și membrii familiilor lor pot părăsi teritoriul României pe baza prezentării documentelor și cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor privind aplicarea ștampilei de către organele poliției de frontieră, prevăzute la art. 5.

Art. 8

(1) Cetățenilor Uniunii Europene sau, după caz, membrilor familiilor lor nu li se permite ieșirea din țară în următoarele situații:

a) sunt învinuite sau inculpate într-o cauză penală și a fost dispusă instituirea unei măsuri preventive, în condițiile Codului de procedură penală;

b) au fost condamnate și au de executat o pedeapsă privativă de libertate.

(2) Refuzul permiterii ieșirii de pe teritoriul României se comunică de către organele poliției de frontieră în condițiile prevăzute la art. 6 alin. (3). Împotriva refuzului permiterii ieșirii se poate face acțiune la instanța de contencios administrativ competentă. Procedura prevăzută la art. 6 alin. (4) se aplică în mod corespunzător.

(3) Măsura de nepermitere a ieșirii încetează de drept dacă persoana aflată în una dintre situațiile prevăzute la alin. (1) lit. a) sau b) dovedește, cu documente emise de autoritățile competente, potrivit legii, că:

a) s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală, încetarea urmăririi penale, a fost achitată sau s-a dispus încetarea procesului penal;

b) a executat pedeapsa, a fost grațiată, beneficiază de amnistie sau a fost condamnată, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

SECȚIUNEA 3: Rezidența pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene, precum și a membrilor familiilor lor

Art. 9

(1) Pe durata șederii în România, cetățenii Uniunii Europene sau, după caz, membrii de familie ai acestora sunt obligați să declare, la formațiunea competentă teritorial a Oficiului Român pentru Imigrări, în termen de 30 de zile de la producerea evenimentului, următoarele:

a) orice modificare intervenită cu privire la nume, prenume, cetățenie și adresă;

b) în cazul membrilor de familie care nu au cetățenia Uniunii Europene, orice schimbare relevantă cu privire la starea civilă.

(2) Furtul documentelor în baza cărora se permite trecerea frontierei de stat a României, precum și al celor eliberate de autoritățile române, în baza prevederilor prezentei ordonanțe de urgență, se declară la organul de poliție competent teritorial, în termen de 48 de ore de la constatarea evenimentului.

(3) Pierderea, deteriorarea sau distrugerea documentelor eliberate de autoritățile române în baza prevederilor prezentei ordonanțe de urgență se declară la formațiunea competentă teritorial a Oficiului Român pentru Imigrări, în termen de 48 de ore de la constatarea evenimentului.

(4) Documentele eliberate de autoritățile române în baza prevederilor prezentei ordonanțe de urgență, care sunt declarate pierdute, deteriorate, distruse sau furate, sunt nule de drept.

(5) Persoana care a găsit un document eliberat de autoritățile române în baza prevederilor prezentei ordonanțe de urgență este obligată să îl depună ori să îl trimită, în termen de 24 de ore, la cea mai apropiată unitate de poliție sau la cea mai apropiată formațiune a Oficiului Român pentru Imigrări.

(6) Documentele de stare civilă, cele care atestă legătura de rudenie, precum și cele care atestă sau dovedesc parteneriatul, emise de autoritățile străine, trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) documentele eliberate de instituții din statele semnatare ale Convenției cu privire la suprimarea cerinței supralegalizării actelor oficiale străine, adoptată la Haga la 5 octombrie 1961, la care România a aderat prin Ordonanța Guvernului nr. 66/1999, aprobată prin Legea nr. 52/2000, cu modificările ulterioare, se apostilează;

b) documentele eliberate de instituții din statele cu care România a încheiat tratate de asistență judiciară sunt scutite de supralegalizare, apostilare sau de orice altă formalitate;

c) documentele care nu se încadrează în categoriile prevăzute la lit. a) și b) se supralegalizează în condițiile prevăzute de art. 162 din Legea nr. 105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 10

Pe durata șederii în România, cetățenii Uniunii Europene sau, după caz, membrii familiilor lor au obligația de a se supune controalelor de specialitate ale organelor competente române, efectuate în aceleași condiții ca și cele aplicabile cetățenilor români.

CAPITOLUL III: Condițiile exercitării dreptului de rezidență pe teritoriul României de către cetățenii Uniunii Europene, precum și de membrii familiilor lor

SECȚIUNEA 1: Dispoziții generale

Art. 11

(1) Cetățenii Uniunii Europene care intră pe teritoriul României beneficiază de drept de rezidență pentru o perioadă de până la 3 luni de la data intrării în țară, fără îndeplinirea vreunei condiții suplimentare.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), cetățenii Uniunii Europene care intră pe teritoriul României și sunt în căutarea unui loc de muncă beneficiază de drept de rezidență pentru o perioadă de până la 6 luni de la data intrării, fără îndeplinirea vreunei condiții suplimentare.

(3) Membrii de familie ai cetățenilor Uniunii Europene, indiferent de cetățenie, care îi însoțesc sau li se alătură ulterior beneficiază de prevederile alin. (1).

(4) Persoanele prevăzute la alin. (1) și (3) pot beneficia de drept de rezidență pe teritoriul României pentru o perioadă mai mare de 3 luni în condițiile prevăzute la secțiunea a 2-a a prezentului capitol.

(5) Persoanele prevăzute la alin. (1) și (3) pot beneficia de drept de rezidență permanentă pe teritoriul României în condițiile prevăzute la secțiunea a 3-a a prezentului capitol.

SECȚIUNEA 2: Dreptul de rezidență pentru o perioadă de peste 3 luni

Art. 12

(1) Cetățenii Uniunii Europene aflați în una dintre următoarele situații au dreptul de rezidență în România pentru o perioadă mai mare de 3 luni:

a) au statutul de lucrător;

b) dețin mijloace de întreținere pentru ei și membrii lor de familie, de regulă cel puțin la nivelul venitului minim garantat în România, și asigurare de sănătate;

c) sunt înscriși la o instituție din România, acreditată în condițiile legii, având ca obiect principal de activitate desfășurarea de activități de învățământ sau de perfecționare a pregătirii profesionale, au asigurare de sănătate și asigură autoritățile competente, printr-o declarație pe propria răspundere sau prin orice alt mijloc, că dețin mijloace de întreținere pentru ei și membrii lor de familie, de regulă cel puțin la nivelul venitului minim garantat în România;

d) sunt membri de familie ai unui cetățean al Uniunii Europene care îndeplinește una dintre condițiile prevăzute la lit. a)-c) sau ai unui cetățean român cu domiciliul ori reședința în România.

(2) Membrii de familie care nu sunt cetățeni ai Uniunii Europene pot beneficia de dreptul de rezidență pentru o perioadă de peste 3 luni dacă însoțesc sau se alătură ulterior cetățeanului Uniunii Europene care îndeplinește una dintre condițiile

prevăzute la alin. (1) lit. a)-c).

(2¹) Cetățenii Uniunii Europene a căror rezidență pe teritoriul României este necesară pentru realizarea unui obiectiv aflat în competența Parlamentului, Administrației Prezidențiale, Guvernului sau a unei autorități publice centrale de specialitate au dreptul de rezidență în România pentru o perioadă mai mare de 3 luni, la solicitarea expresă a oricăreia dintre respectivele autorități sau instituții, adresată Inspectoratului General pentru Imigrări, fără îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1), dacă nu reprezintă o amenințare reală și actuală la adresa ordinii publice, securității naționale sau sănătății publice.

(2²) Membrii de familie care nu sunt cetățeni ai Uniunii Europene pot beneficia de dreptul de rezidență pentru o perioadă de peste 3 luni dacă însoțesc sau se alătură ulterior unui cetățean al Uniunii Europene față de care se aplică prevederile alin. (2¹).

►(la data 31-dec-2018 Art. 12, alin. (2) din capitolul III, secțiunea 2 completat de Art. I, punctul 2. din Legea 327/2018)

(3) Dreptul de rezidență are o durată determinată de perioada în care titularul îndeplinește condițiile de exercitare a acestuia, prevăzute de prezenta ordonanță de urgență.

(4) Rezidentul care s-a aflat în situația prevăzută la alin. (1) lit. a) pentru o perioadă mai mare de un an și ulterior a devenit șomer, în condițiile legii, își păstrează dreptul de rezidență și statutul de lucrător pe perioada în care este șomer.

(5) Rezidentul care a avut un contract de muncă cu o durată determinată mai mică de un an sau care s-a aflat în situația prevăzută la alin. (1) lit. a) pentru o perioadă de cel mult 12 luni și ulterior a devenit șomer, în condițiile legii, își păstrează dreptul de rezidență și statutul de lucrător pentru o perioadă de 6 luni de la data la care devine șomer.

(6) Rezidentul care nu se mai află în situația prevăzută la alin. (1) lit. a), dar care nu a devenit șomer și urmează un program de pregătire profesională la o instituție dintre cele prevăzute la alin. (1) lit. c) își păstrează dreptul de rezidență și statutul de lucrător, dacă pregătirea are legătură cu domeniul în care și-a desfășurat anterior activitatea.

(7) Pe perioada în care rezidentul aflat în situația prevăzută la alin. (1) lit. a) se află în incapacitate temporară de muncă datorată unei boli sau unui accident, acesta își menține dreptul de rezidență și statutul de lucrător.

Art. 13

În vederea luării în evidență și eliberării certificatului de înregistrare, cetățenii Uniunii Europene aflați în situațiile prevăzute la art. 12 alin. (1) lit. a)- c) vor depune la sediul formațiunii teritoriale competente a Oficiului Român pentru Imigrări, în termen de 3 luni de la data intrării pe teritoriul României, o cerere însoțită de documentul național de identitate sau pașaportul, valabile, precum și de următoarele documente, după caz:

a) contractul de muncă sau o adeverință eliberată de angajator, vizate în condițiile legii, ori documente care să ateste desfășurarea de activități independente, eliberate conform legii, în cazul în care solicită înregistrarea pentru scopul prevăzut la art. 12 alin. (1) lit. a);

b) dovada că dețin mijloace de întreținere pentru ei și, după caz, pentru membrii lor de familie, de regulă cel puțin la nivelul venitului minim garantat în România, și că au asigurare de sănătate, în situația în care solicită înregistrarea în cazul prevăzut la art. 12 alin. (1) lit. b);

c) dovada că sunt înscriși la o instituție de învățământ acreditată, dovada că au asigurare de sănătate și declarația pe propria răspundere sau altă dovadă că dețin mijloace de întreținere pentru ei și, după caz, pentru membrii lor de familie, de regulă cel puțin la nivelul venitului minim garantat în România, în cazul în care solicită înregistrarea pentru scopul prevăzut la art. 12 alin. (1) lit. c).

Art. 14

(1) În vederea luării în evidență și eliberării certificatului de înregistrare, cetățenii Uniunii Europene prevăzuți la art. 12 alin. (1) lit. d) trebuie să depună, la sediul formațiunii teritoriale competente a Oficiului Român pentru Imigrări, în termen de 3 luni de la data intrării pe teritoriul României, o cerere însoțită de documentul național de identitate sau pașaportul, valabile, precum și de următoarele documente:

a) actul de stare civilă care atestă căsătoria sau, după caz, documentele care atestă legătura de rudenie cu rezidentul, în condițiile art. 9 alin. (6), ori cu cetățeanul român, în condițiile legii, și atunci când este cazul;

b) cartea de identitate valabilă a cetățeanului român al cărui membru de familie este.

(2) Cetățeanul Uniunii Europene aflat în una dintre situațiile prevăzute la art. 12 alin. (1) lit. b) și c), căruia i se alătură membrii de familie prevăzuți la art. 12 alin. (1) lit. d), este obligat să facă dovada că deține mijloace de întreținere pentru aceștia, de regulă cel puțin la nivelul venitului minim garantat în România, și asigurare de sănătate.

(3) Cetățeanul Uniunii Europene, membru de familie al unui cetățean român, este obligat să facă dovada asigurării de sănătate.

(4) Procedura stabilită la alin. (1) și (2) se aplică persoanelor aflate în întreținere și partenerului, cetățeni ai Uniunii Europene, situație în care aceștia vor prezenta documente eliberate de autoritatea competentă din statul membru de origine sau de proveniență, care să ateste aceste calități, precum și documentul prevăzut la alin. (1) lit. b).

Art. 15

(1) În baza documentelor depuse de persoanele prevăzute la art. 13 și 14, organele competente eliberează de îndată certificatele de înregistrare.

►(la data 31-dec-2018 Art. 15, alin. (1) din capitolul III, secțiunea 2 modificat de Art. I, punctul 3. din Legea 327/2018)

(2) În cazul în care, pe baza documentelor depuse de persoanele prevăzute la art. 13 și 14, organele competente constată că nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 12 alin. (1), solicită persoanelor ca, într-un termen considerat necesar de acestea, dar nu mai mare de 30 de zile, să prezinte eventualele documente care mai sunt necesare în vederea soluționării cererii. Dacă după termenul stabilit se constată în continuare că nu sunt îndeplinite condițiile, organele competente comunică în scris refuzul eliberării certificatului de înregistrare, precum și motivele care au stat la baza acestei decizii, indicându-se instanța competentă și termenul în care măsura poate fi atacată.

(3) Împotriva refuzului eliberării certificatului de înregistrare se poate face acțiune la instanța de contencios administrativ competentă.

(4) Valabilitatea certificatului de înregistrare prevăzut la alin. (1) este de 5 ani de la data emiterii. La solicitarea cetățeanului Uniunii Europene, certificatul de înregistrare poate fi emis pentru o perioadă mai mică de 5 ani, dar nu mai puțin de un an.

(5) În situația continuării rezidenței pe teritoriul României, înainte de expirarea valabilității certificatului de înregistrare,

titularul este obligat să se prezinte la formațiunea competentă teritorial a Oficiului Român pentru Imigrări, în vederea eliberării unui nou certificat de înregistrare.

Art. 16

(1) În vederea luării în evidență și eliberării cărții de rezidență, membrii de familie prevăzuți la art. 12 alin. (2) trebuie să depună la sediul formațiunii teritoriale competente a Oficiului Român pentru Imigrări, în termen de 3 luni de la data intrării pe teritoriul României, o cerere însoțită de următoarele documente:

a) pașaport valabil;

b) actul de stare civilă care atestă existența căsătoriei sau, după caz, documentul care atestă legătura de rudenie cu cetățeanul Uniunii Europene, în condițiile art. 9 alin. (6).

(2) Cetățeanul Uniunii Europene aflat în una dintre situațiile prevăzute la art. 12 alin. (1) lit. b) și c), căruia i se alătură membrii de familie prevăzuți la alin. (1), este obligat să facă dovada că deține mijloace de întreținere pentru aceștia, de regulă cel puțin la nivelul venitului minim garantat în România, și asigurare de sănătate.

(3) Prevederile alin. (1) și (2) se aplică în mod corespunzător persoanelor aflate în întreținere și partenerului, care nu sunt cetățeni ai Uniunii Europene, situație în care vor prezenta documente eliberate de autoritatea competentă din statul membru de origine sau de proveniență, care să ateste aceste calități, precum și documentele prevăzute la alin. (1) lit. a).

(4) La depunerea cererii prevăzute la alin. (1) organele competente eliberează solicitantului o adeverință care face dovada dreptului de rezidență până la eliberarea cărții de rezidență. Cartea de rezidență va fi eliberată în cel mult 90 de zile de la depunerea cererii.

(5) În termenul prevăzut la alin. (4), organele competente efectuează toate verificările necesare pentru constatarea îndeplinirii condițiilor pentru emiterea cărții de rezidență, inclusiv, după caz, cele referitoare la elementele pe baza cărora se poate stabili faptul că este o căsătorie de conveniență, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Verificări similare pot fi efectuate și în cazul parteneriatului, pentru a se determina dacă acesta a fost încheiat sau este declarat cu scopul de a beneficia de drept de rezidență pe teritoriul României.

(6) Dacă, pe baza verificărilor prevăzute la alin. (5), organele competente care au primit cererea constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezenta ordonanță de urgență, eliberează solicitantului "cartea de rezidență pentru membrul de familie al unui cetățean al Uniunii Europene", în termenul prevăzut la alin. (4).

(7) În cazul solicitărilor ulterioare, dacă sunt îndeplinite prevederile prezentei ordonanțe de urgență, cartea de rezidență se eliberează în cel mult 30 de zile de la data depunerii cererii.

(8) În cazul în care se constată că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezenta ordonanță de urgență, organele competente comunică în scris refuzul eliberării cărții de rezidență, motivele care au stat la baza acestei decizii, indicându-se instanța competentă și termenul în care măsura poate fi atacată.

(9) Împotriva refuzului eliberării cărții de rezidență se poate face acțiune la instanța de contencios administrativ competentă.

Art. 17

(1) Valabilitatea cărții de rezidență prevăzută la art. 16 alin. (4) este de până la 5 ani de la data emiterii, dar nu mai mare decât perioada de rezidență a cetățeanului Uniunii Europene al cărui membru de familie este.

(2) Cartea de rezidență prevăzută la art. 16 alin. (4) își pierde valabilitatea în cazul absenței temporare de pe teritoriul României a titularului pentru mai mult de 6 luni în decurs de un an, cu următoarele excepții:

a) absența de pe teritoriul României pentru satisfacerea serviciului militar obligatoriu, indiferent de perioadă;

b) absența de pe teritoriul României pentru motive întemeiate, precum starea de graviditate și de naștere, boală gravă, participarea la programe de învățământ sau pregătire profesională ori mutarea în interes de serviciu într-un alt stat membru sau o țară terță, pentru o perioadă de maximum 12 luni consecutive.

(3) Cu cel puțin 30 de zile înaintea expirării perioadei de valabilitate, titularul cărții de rezidență este obligat să se prezinte la formațiunea competentă teritorial a Oficiului Român pentru Imigrări, în vederea eliberării unei noi cărți de rezidență, în condițiile legii.

Art. 18

(1) Dreptul de rezidență al membrilor de familie care nu au cetățenia Uniunii Europene este valabil pe toată perioada pentru care cetățeanul Uniunii Europene, ai cărui membri de familie sunt, are rezidență în România, precum și, până la împlinirea termenului la care pot beneficia de rezidență permanentă, în următoarele situații:

a) în cazul în care cetățeanul Uniunii Europene al cărui membru de familie este a decedat, dacă membrul de familie a avut o rezidență de cel puțin un an în această calitate;

b) dacă se desface sau se anulează căsătoria în oricare dintre următoarele condiții:

(i) de la încheierea căsătoriei și până la sesizarea instanței de judecată competente pentru desfacerea, declararea nulității sau anularea căsătoriei au trecut cel puțin 3 ani, din care o perioadă de cel puțin un an pe teritoriul României;

(ii) prin acordul soților ori prin hotărâre judecătorească, soțului/soției care nu are cetățenia Uniunii Europene i-a fost încredințat spre creștere și educare copilul cetățeanului Uniunii Europene;

(iii) desfacerea căsătoriei se datorează unor circumstanțe deosebit de dificile, precum faptul că soțul/soția care nu are cetățenia Uniunii Europene a fost victima violenței domestice în timpul căsătoriei;

(iv) în urma acordului soților ori prin hotărâre judecătorească, instanța de judecată stabilește dreptul soțului/soției care nu are cetățenia Uniunii Europene de a vizita copilul minor. În acest caz, instanța de judecată trebuie să precizeze în dispozitivul hotărârii judecătorești că vizitele se vor efectua pe teritoriul României, cu indicarea exactă a perioadei de timp pentru care acest drept este acordat.

(1) de la încheierea căsătoriei și până la sesizarea instanței de judecată competente pentru desfacerea, declararea nulității sau anularea căsătoriei au trecut cel puțin 3 ani, din care o perioadă de cel puțin un an pe teritoriul României;

(2) Partenerul care nu are cetățenia Uniunii Europene își păstrează dreptul de rezidență până la dobândirea dreptului de rezidență permanentă în cazul în care parteneriatul înregistrat se desface sau se anulează, cu aplicarea în mod corespunzător a condițiilor prevăzute la alin. (1) lit. b).

(3) În situațiile prevăzute la alin. (1) și (2), dobândirea ulterioară a dreptului de rezidență permanentă este condiționată de continuarea șederii pe teritoriul României a persoanelor prevăzute la art. 12 alin. (2) în oricare dintre situațiile prevăzute la art. 12 alin. (1) lit. a) și b) sau în calitate de membru de familie al unei persoane care îndeplinește una dintre aceste condiții, dacă familia este deja constituită pe teritoriul României.

Art. 19

(1) În situația în care cetățeanul Uniunii Europene părăsește România sau a decedat, dreptul de rezidență al copiilor acestuia și al părintelui în îngrijirea căruia copiii se află, indiferent de cetățenie, rămâne valabil până la terminarea studiilor, cu respectarea următoarelor condiții cumulative:

- a) copiii locuiesc în România;
- b) copiii sunt înscriși la o instituție de învățământ din România.

(2) Persoanele care se încadrează în situațiile prevăzute la alin. (1) și la art. 18 își păstrează dreptul de rezidență, exclusiv cu titlu personal.

SECȚIUNEA 3: Dreptul de rezidență permanentă**Art. 20**

(1) Cetățenii Uniunii Europene care au o rezidență continuă și legală pe teritoriul României pentru o perioadă de cel puțin 5 ani beneficiază de dreptul de rezidență permanentă.

(2) Persoanele care nu au cetățenia Uniunii Europene și care au o rezidență continuă pe teritoriul României pentru o perioadă de cel puțin 5 ani, în calitate de membri de familie ai unui cetățean al Uniunii Europene rezident sau rezident permanent, beneficiază de prevederile alin. (1).

(3) În înțelesul alin. (1) și (2), rezidența continuă presupune exercitarea dreptului de rezidență, în condițiile legii, în ultimii 5 ani anteriori soluționării cererii de rezidență permanentă. Dovada continuității rezidenței cade în sarcina solicitantului și poate fi făcută prin orice mijloc de probă.

(4) În înțelesul alin. (1), rezidența legală presupune exercitarea dreptului de rezidență pe teritoriul României, în condițiile legii, fără a fi întreruptă de o măsură de limitare sau restrângere a dreptului de rezidență, potrivit prezentei ordonanțe de urgență, ori de o măsură de îndepărtare de pe teritoriul României, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(5) La stabilirea continuității perioadei de rezidență nu sunt considerate întreruperi:

- a) absențele temporare de pe teritoriul României care nu depășesc 6 luni în decurs de un an;
- b) absența de pe teritoriul României pentru satisfacerea serviciului militar obligatoriu;
- c) absența de pe teritoriul României pentru motive întemeiate, precum starea de graviditate și de naștere, boală gravă, participarea la programe de învățământ sau pregătire profesională ori mutarea în interes de serviciu într-un alt stat membru sau o țară terță, pentru o perioadă de maximum 12 luni consecutive;
- d) perioada în care a fost executată o pedeapsă privativă de libertate pe teritoriul României, mai mică de 6 luni.

(6) Dreptul de rezidență permanentă se pierde în cazul unei absențe de pe teritoriul României pentru o perioadă mai mare de 2 ani consecutivi.

Art. 21

(1) Prin excepție de la prevederile art. 20, rezidenții beneficiază de rezidență permanentă, anterior împlinirii perioadei continue de 5 ani de ședere, atunci când:

a) au statutul de lucrător dacă, în momentul încetării activității, au împlinit vârsta prevăzută de legislația națională în vederea pensionării pentru limită de vârstă sau, în cazul în care contractul de muncă încetează cu drept de pensionare anticipată în condițiile legii, dacă au fost angajați în România cel puțin în ultimele 12 luni și au avut o ședere continuă mai mare de 3 ani pe teritoriul României. Pentru rezidenții care desfășoară profesii liberale, condiția referitoare la vârsta de pensionare se consideră îndeplinită în momentul împlinirii vârstei de 60 de ani, dacă legea nu prevede altfel;

b) au statutul de lucrător și o ședere continuă pe teritoriul României pentru o perioadă mai mare de 2 ani și încetează munca din cauza pierderii totale sau a cel puțin jumătate din capacitatea de muncă. Dacă această incapacitate este rezultatul unui accident de muncă sau al unei boli profesionale, condiția referitoare la durata șederii nu se aplică;

c) după o perioadă de 3 ani de rezidență, în situația prevăzută la art. 12 alin. (1) lit. a), își desfășoară activitatea într-un alt stat membru, menținându-și, în același timp, reședința pe teritoriul României, unde se întorc, regulat, în fiecare zi sau cel puțin o dată pe săptămână. La acordarea drepturilor prevăzute la lit. a) și b), perioadele de angajare petrecute în statul membru în care persoana în cauză lucrează vor fi considerate ca fiind petrecute pe teritoriul României.

(2) Perioadele de șomaj, de concediu medical sau de încetare a activității datorate îmbolnăvirii ori unui accident, precum și orice alte perioade de încetare a activității pentru motive neimputabile persoanei în cauză se iau în calcul la stabilirea continuității perioadelor prevăzute la alin. (1).

(3) Condițiile referitoare la durata rezidenței și angajării, stabilite la alin. (1) lit. a), și condiția referitoare la durata rezidenței, stabilită la alin. (1) lit. b), nu se vor aplica dacă persoana care este angajată sau desfășoară activități economice în mod independent este căsătorită cu un cetățean român.

(4) În cazul în care cetățeanul Uniunii Europene dobândește dreptul de rezidență permanentă în baza alin. (1), membrii de familie ai acestuia, indiferent de cetățenie, au drept de rezidență permanentă numai dacă gospodăresc împreună cu acesta pe teritoriul României.

(5) În cazul în care cetățeanul Uniunii Europene care avea statutul de lucrător decedează în perioada de activitate, dar anterior dobândirii dreptului de rezidență permanentă, membrii de familie care au gospodărit împreună cu acesta pe teritoriul României pot dobândi dreptul de rezidență permanentă, dacă se află în una dintre următoarele situații:

- a) la data decesului cetățeanul Uniunii Europene avea o rezidență continuă de cel puțin 2 ani pe teritoriul României;
- b) decesul a survenit în urma unui accident de muncă sau a unei boli profesionale.

(6) Pot beneficia de dreptul de rezidență permanentă fără îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 20 alin. (1) și (2), dacă nu reprezintă o amenințare reală și actuală la adresa ordinii publice, securității naționale sau sănătății publice:

- a) cetățenii Uniunii Europene care sunt de origine română sau născuți în România;
- b) cetățenii Uniunii Europene a căror rezidență pe teritoriul României este necesară pentru realizarea unui obiectiv aflat în competența Parlamentului, Administrației Prezidențiale, Guvernului sau unei autorități publice centrale de specialitate;
- c) membrii de familie care însoțesc sau se alătură ulterior unui cetățean al Uniunii Europene care face parte din una dintre categoriile prevăzute la lit. a) și b).

▶(la data 31-dec-2018 Art. 21, alin. (6) din capitolul III, secțiunea 3 modificat de Art. I, punctul 4. din Legea 327/2018)

(6¹) Cetățenilor Uniunii Europene a căror rezidență pe teritoriul României este necesară pentru realizarea unui obiectiv aflat în competența Parlamentului, Administrației Prezidențiale, Guvernului sau a unei autorități publice centrale de specialitate li se acordă dreptul de rezidență permanentă în condițiile alin. (6) numai ca urmare a unei solicitări exprese a oricăreia dintre respectivele autorități sau instituții, adresată Inspectoratului General pentru Imigrări.

(7) Poate beneficia de dreptul de rezidență permanentă fără îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 20 alin. (1) și (2):

- a)** minorul ai cărui părinți sunt titulari ai unui drept de rezidență permanentă, la cererea ambilor părinți;
- b)** minorul încredințat prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă unuia dintre părinți, la cererea părintelui căruia i-a fost încredințat, dacă acesta este titular al unui drept de rezidență permanentă;
- c)** minorul față de care unul dintre părinți exercită singur autoritatea părintească în temeiul unei hotărâri judecătorești rămase definitivă și irevocabilă ori în temeiul unei hotărâri judecătorești rămase definitivă pentru procesele începute cu data de 15 februarie 2013, la cererea părintelui care exercită singur autoritatea părintească, dacă acesta este titular al unui drept de rezidență permanentă;
- d)** minorul al cărui reprezentant legal este titular al unui drept de rezidență permanentă, la cererea reprezentantului legal;
- e)** minorul față de care părinții exercită împreună autoritatea părintească, dar numai unul dintre ei este titular al unui drept de rezidență permanentă, la solicitarea părintelui titular al dreptului de rezidență permanentă însoțită de consimțământul celuilalt părinte, dat în fața reprezentantului Inspectoratului General pentru Imigrări, cu ocazia depunerii cererii sau, după caz, în formă autentică.

▶(la data 31-dec-2018 Art. 21, alin. (7) din capitolul III, sectiunea 3 modificat de Art. I, punctul 6. din Legea 327/2018)

(8) Cetățenilor Uniunii Europene care fac dovada că au efectuat investiții de minimum 1.000.000 de euro sau au creat peste 100 de locuri de muncă cu normă întreagă li se poate acorda dreptul de rezidență permanentă, fără îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 20 alin. (1).

Art. 22

(1) Persoanele care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 20 și 21 pot solicita formațiunilor teritoriale competente ale Oficiului Român pentru Imigrări eliberarea cărții de rezidență permanentă pentru cetățenii Uniunii Europene, respectiv a cărții de rezidență permanentă pentru membrii de familie care nu sunt cetățeni ai Uniunii Europene.

(2) Valabilitatea documentelor prevăzute la alin. (1) este de 10 ani de la data emiterii, cu excepția celor care se eliberează persoanelor cu vârsta de până la 14 ani, a căror valabilitate este de 5 ani de la data emiterii.

(3) Dacă Oficiul Român pentru Imigrări constată îndeplinirea condițiilor pentru emiterea documentelor prevăzute la alin. (1), eliberează, în termen de 30 de zile de la depunerea cererii, cartea de rezidență permanentă pentru cetățenii Uniunii Europene, respectiv, în termen de 90 de zile de la depunerea cererii, cartea de rezidență permanentă pentru membrii de familie care nu sunt cetățeni ai Uniunii Europene.

(4) În cazul în care se constată că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezenta ordonanță de urgență, organele competente comunică în scris refuzul eliberării documentelor prevăzute la alin. (1), motivele care au stat la baza acestei decizii, indicându-se instanța competentă și termenul în care măsura poate fi atacată.

(5) Împotriva refuzului eliberării documentelor prevăzute la alin. (1) se poate face acțiune la instanța de contencios administrativ competentă.

(6) Cu cel puțin 30 de zile înaintea expirării perioadei de valabilitate, titularul cărții de rezidență permanentă este obligat să se prezinte la formațiunea competentă teritorial a Oficiului Român pentru Imigrări, în vederea preschimbării documentului.

SECȚIUNEA 4: Limitele menținerii dreptului de rezidență

Art. 23

(1) Cetățenii Uniunii Europene și membrii de familie ai acestora beneficiază de dreptul de rezidență prevăzut la art. 11 atât timp cât nu devin o sarcină excesivă pentru sistemul național de asistență socială.

(2) Cetățenii Uniunii Europene și membrii de familie ai acestora beneficiază de dreptul de rezidență prevăzut în secțiunea a 2-a atât timp cât îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 12 și 18.

(3) Atunci când există date sau informații cu privire la nerespectarea cadrului legal care reglementează dreptul de rezidență, Oficiul Român pentru Imigrări poate verifica îndeplinirea condițiilor pentru exercitarea dreptului de rezidență de către cetățenii Uniunii Europene și membrii de familie ai acestora. Asemenea verificări nu se efectuează în mod sistematic.

Art. 24

(1) Împotriva cetățenilor Uniunii Europene și membrilor de familie ai acestora care nu îndeplinesc condițiile de exercitare a dreptului de rezidență potrivit art. 23 alin. (1) și (2) Oficiul Român pentru Imigrări poate emite o decizie de părăsire a teritoriului României.

(2) Documentul care atestă rezidența pe teritoriul României se anulează la data luării deciziei și se retrage cel mai târziu la data la care această decizie este adusă la cunoștința persoanei în cauză.

(3) Comunicarea deciziei se face în condițiile prevăzute de normele metodologice de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență.

(4) Persoana împotriva căreia a fost emisă decizia de părăsire a teritoriului are obligația de a părăsi România în termen de o lună de la data comunicării deciziei.

(5) Decizia de părăsire a teritoriului României poate fi contestată în termen de 10 zile de la data comunicării la curtea de apel în a cărei rază de competență se află structura emitentă. Instanța soluționează cererea în termen de 30 de zile de la data primirii acesteia. Contestația suspendă executarea deciziei de părăsire a teritoriului României. Hotărârea instanței prin care se soluționează contestația este definitivă și irevocabilă.

(6) Cetățenilor Uniunii Europene și membrilor de familie ai acestora care nu au părăsit teritoriul României în termenul prevăzut la alin. (4) le sunt aplicabile prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu privire la îndepărtarea sub escortă și, atunci când se impune, luarea în custodie publică și tolerarea rămânerii pe teritoriul României.

Art. 25

(1) Decizia de părăsire a teritoriului României nu poate fi emisă împotriva cetățenilor Uniunii Europene și a membrilor de familie ai acestora dacă:

a) cetățeanul European are statutul de lucrător;

b) cetățeanul Uniunii Europene dovedește prin orice mijloc că este în căutarea unui loc de muncă și că are posibilități reale de a fi angajat.

(2) Decizia de părăsire a teritoriului României nu poate fi emisă ca o consecință automată a unei solicitări de asistență

adresată sistemului național de asistență socială.

(3) În cazul cetățenilor Uniunii Europene și al membrilor de familie ai acestora care nu mai dețin mijloace de întreținere și care beneficiază de asistență socială, o decizie de părăsire a teritoriului României poate fi emisă numai dacă, în urma unei anchete sociale, se constată că persoana în cauză a devenit o povară excesivă pentru sistemul național de asistență socială.

(4) Ancheta socială se efectuează de către instituția publică specializată a autorității administrației publice locale competentă teritorial, fiind avute în vedere cel puțin următoarele elemente:

- a)** raportul dintre perioada de ședere pe teritoriul României și perioada pentru care s-au acordat prestații sociale;
- b)** posibilitatea ca, în perioada următoare, persoana în cauză să nu mai aibă nevoie de prestații sociale;
- c)** gradul de integrare în societate a persoanei în cauză și a familiei acesteia;
- d)** existența unor circumstanțe personale, cum ar fi vârsta sau starea de sănătate, familiale sau de natură economică;
- e)** cuantumul prestațiilor sociale acordate și ponderea acestora în totalul mijloacelor de întreținere ale persoanei în cauză.

Art. 26

(1) Oficiul Român pentru Imigrări anulează, prin decizie motivată, dreptul de rezidență în România, dacă ulterior înregistrării rezidenței se constată că:

- a)** la data înregistrării rezidenței, calitatea de cetățean al Uniunii Europene sau de membru de familie al unui cetățean al Uniunii Europene a fost dovedită prin folosirea de informații false, documente false sau falsificate ori prin alte mijloace ilegale;
- b)** dreptul de rezidență a fost înregistrat în baza unei căsătorii de conveniență, constatate în condițiile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau în baza unui parteneriat, dacă acesta a fost încheiat ori este declarat cu scopul de a beneficia de drept de rezidență pe teritoriul României.

(2) Documentul care atestă rezidența pe teritoriul României se anulează la data luării deciziei și se retrage cel mai târziu la data la care această decizie este adusă la cunoștința persoanei în cauză.

(3) Decizia de anulare se comunică:

- a)** de către Oficiul Român pentru Imigrări, dacă persoana în cauză se află pe teritoriul României, prin decizia de returnare emisă potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare;
- b)** de către Poliția de Frontieră Română, în momentul în care persoana în cauză se prezintă la frontieră cu scopul de a intra în România, prin înmânarea deciziei de anulare emise de Oficiul Român pentru Imigrări.

CAPITOLUL IV: Restrângerea dreptului la liberă circulație pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene și a membrilor familiilor lor

SECȚIUNEA 1: Dispoziții generale

Art. 27

(1) Autoritățile române competente pot restrânge exercitarea dreptului la liberă circulație și rezidență pe teritoriul României de către cetățenii Uniunii Europene sau de către membrii de familie ai acestora numai din rațiuni de ordine publică, securitate națională ori sănătate publică. Aceste motive nu pot fi invocate în scopuri economice.

(2) Împotriva cetățenilor Uniunii Europene sau membrilor de familie ai acestora, indiferent de cetățenie, care au drept de rezidență permanentă se pot dispune, în condițiile legii, măsuri specifice de restrângere a dreptului la liberă circulație numai dacă reprezintă un pericol iminent pentru ordinea publică sau securitatea națională.

(3) Dreptul la libera circulație pe teritoriul României, în cazul următoarelor categorii de cetățeni ai Uniunii Europene, poate fi restrâns numai pentru motive imperative de securitate națională:

- a)** rezidenții cu ședere continuă și legală pe teritoriul României în ultimii 10 ani;
- b)** minorii, cu excepția cazului în care îndepărtarea este necesară pentru interesul copilului, conform prevederilor Convenției Națiunilor Unite privind Drepturile Copilului din 20 noiembrie 1989, ratificată prin Legea nr. 18/1990, republicată, cu modificările ulterioare.

(4) Adoptarea de către organele competente a oricărei decizii de restrângere a dreptului la liberă circulație, în special a celor cu privire la îndepărtarea de pe teritoriul României, dispuse în condițiile legii, se face numai cu luarea în considerare a duratei efective a șederii persoanei în cauză pe teritoriul României, a vârstei acesteia, a stării de sănătate, a situației familiale și economice, a gradului de integrare socială și culturală în România și a asigurării menținerii legăturilor sale cu țara de origine.

(5) Dispunerea oricărei măsuri de restrângere a dreptului la liberă circulație pe teritoriul României al cetățenilor Uniunii Europene și al membrilor familiilor lor trebuie luată numai cu respectarea principiului proporționalității și trebuie să aibă la bază exclusiv comportamentul persoanei în cauză. Acest comportament trebuie să reprezinte o amenințare reală, actuală și suficient de gravă pentru valorile fundamentale ale societății. O astfel de măsură nu poate fi bazată exclusiv pe existența unei condamnări penale anterioare. Nu pot fi acceptate motivări care nu sunt direct legate de caz sau care sunt legate de considerații de prevenție generală.

(6) Orice măsură de restrângere a dreptului la libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene și a membrilor familiilor lor nu poate avea decât caracter temporar și poate fi dispusă numai pentru o durată de timp limitată la perioada necesară încetării motivelor care au stat la baza adoptării acesteia.

(7) Decizia de restrângere a dreptului la liberă circulație se comunică cetățeanului Uniunii Europene sau membrului de familie al acestuia, în scris, de către autoritatea care a dispus o astfel de măsură, în condițiile legii. Decizia trebuie să conțină prezentarea precisă și completă a tuturor motivelor de fapt și de drept care au stat la baza dispunerii unei astfel de măsuri, implicațiile acesteia pentru persoana în cauză, informații privind instanța unde poate fi atacată decizia, termenul de introducere a acțiunii și termenul în care cetățeanul Uniunii Europene sau membrul de familie al acestuia trebuie să părăsească teritoriul României.

(8) Termenul în care cetățeanul Uniunii Europene sau membrul de familie al acestuia trebuie să părăsească teritoriul României este de o lună de la data comunicării deciziei de restrângere a dreptului la liberă circulație, cu excepția acelor cazuri în care autoritatea competentă emitentă a deciziei de restrângere a dreptului la liberă circulație constată că acesta trebuie să părăsească teritoriul României de îndată ori într-un termen mai scurt, în scopul evitării unui risc iminent și grav de încălcare a ordinii publice, sănătății publice sau securității naționale.

▶(la data 31-dec-2018 Art. 27, alin. (8) din capitolul IV, secțiunea 1 modificat de Art. I, punctul 7. din Legea 327/2018)

(9) Instanța care judecă acțiunea introdusă împotriva unei decizii de restrângere a dreptului la liberă circulație analizează legalitatea deciziei, respectarea principiului proporționalității măsurii dispuse și a condițiilor stabilite la alin. (1)-(8), precum și faptele și circumstanțele care justifică măsura dispusă.

Art. 28

(1) Deciziile de restrângere a dreptului la liberă circulație al căror termen de părăsire a teritoriului României nu a fost respectat și cele prin care se dispune părăsirea de îndată a teritoriului României se pun în executare prin escortarea persoanei în cauză până la frontieră sau până în țara de origine de către personalul specializat al Oficiului Român pentru Imigrări.

(2) Dacă escortarea prevăzută la alin. (1) nu se poate efectua în 24 de ore, Oficiul Român pentru Imigrări poate solicita luarea în custodie publică a persoanei în cauză, aplicându-se în mod corespunzător prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu privire la luarea în custodie publică și, după caz, la tolerarea rămânerii pe teritoriul României.

(3) Cetățenii Uniunii Europene sau membrii de familie care se află sub efectul unei decizii de restrângere a dreptului la liberă circulație, identificați pe teritoriul României după executarea voluntară sau în condițiile alin. (1) a acesteia, sunt escortați până la frontieră sau până în țara de origine de către personalul specializat al Inspectoratului General pentru Imigrări, concomitent cu sesizarea organelor de urmărire penală pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 262 alin. (2) lit. b) din Codul penal. Prevederile alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

(4) Prevederile alin. (3) se aplică în mod corespunzător și în raport cu cetățenii Uniunii Europene sau membrii de familie care se află sub efectul unei decizii de restrângere a dreptului la liberă circulație dispuse împotriva lor în timp ce se aflau în afara teritoriului României și care sunt identificați pe teritoriul României după îndeplinirea procedurii de comunicare a respectivei decizii.

(5) Escortarea cetățenilor Uniunii Europene sau a membrilor de familie potrivit alin. (1), (3) sau (4) se suspendă în perioada în care Inspectoratul General pentru Imigrări constată incidența următoarelor situații:

a) persoana în cauză poate fi escortată numai într-un stat față de care există temeri justificate că viața acesteia este pusă în pericol ori că va fi supusă la tortură, tratamente inumane sau degradante;

b) starea de sănătate a persoanei în cauză face imposibilă deplasarea acesteia în afara teritoriului României;

c) persoana în cauză se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 8 alin. (1).

(6) Inspectoratul General pentru Imigrări informează în scris persoana în cauză și autoritatea care a emis decizia de restrângere a dreptului la liberă circulație cu privire la constatarea incidenței sau încetării situațiilor prevăzute la alin. (5).

▶(la data 31-dec-2018 Art. 28, alin. (2) din capitolul IV, secțiunea 1 completat de Art. I, punctul 8. din Legea 327/2018)

Art. 29

Împotriva cetățenilor Uniunii Europene sau a membrilor de familie se pot dispune următoarele măsuri de restrângere a dreptului la liberă circulație pe teritoriul României:

a) interzicerea intrării pe teritoriul României;

b) declararea ca indezirabil;

c) interzicerea exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României;

d) îndepărtarea de pe teritoriul României pentru motive de sănătate publică.

▶(la data 31-dec-2018 Art. 29 din capitolul IV, secțiunea 1 modificat de Art. I, punctul 9. din Legea 327/2018)

SECȚIUNEA 1¹: Interzicerea intrării pe teritoriul României

Art. 29¹

(1) Inspectorul general al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră dispune interzicerea intrării pe teritoriul României pentru o perioadă de la 6 luni la 3 ani atunci când există indicii temeinice că un cetățean al Uniunii Europene sau un membru de familie reprezintă o amenințare reală, actuală și suficient de gravă la adresa ordinii publice sau a securității naționale.

(2) Interzicerea intrării pe teritoriul României se dispune pe baza datelor și informațiilor aflate la dispoziția Poliției de Frontieră Române sau la solicitarea unei autorități sau instituții publice cu atribuții în domeniul ordinii publice sau al securității naționale.

(3) Interzicerea intrării pe teritoriul României nu se poate dispune împotriva cetățenilor Uniunii Europene sau a membrilor de familie ai acestora care se află pe teritoriul României.

▶(la data 28-iul-2022 Art. 29¹, alin. (3) din capitolul IV, secțiunea 1¹ modificat de Art. I, punctul 1. din Legea 247/2022)

(4) Dispoziția de interzicere a intrării pe teritoriul României cuprinde o prezentare precisă și completă a tuturor motivelor de fapt și de drept care au stat la baza dispunerii respectivei măsuri, implicațiile acesteia pentru persoana în cauză, informații privind instanța unde poate fi contestată măsura și termenul de introducere a contestației. În cuprinsul dispoziției nu se menționează date și informații supuse regimului de protecție a informațiilor clasificate.

(5) Dispoziția de interzicere a intrării pe teritoriul României se comunică cetățeanului Uniunii Europene sau membrului de familie în scris, prin transmiterea unui exemplar al acesteia prin poștă, cu confirmare de primire, la adresa la care locuiește persoana în cauză, dacă este cunoscută, sau la altă adresă indicată de aceasta. În lipsa datelor necesare pentru transmiterea prin poștă, dispoziția se comunică prin înmânarea, sub semnătură, a unui exemplar al acesteia cu ocazia prezentării la frontieră cu scopul de a intra în România.

(6) Împotriva măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României se poate face contestație, în termen de 10 zile de la data comunicării, la Curtea de Apel București.

(7) Instanța soluționează contestația de urgență și cu precădere, pronunțându-se prin hotărâre. Instanța judecă în camera de consiliu, cu citarea părților. Hotărârea instanței este definitivă.

(8) Introducerea contestației împotriva măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României nu suspendă executarea acesteia.

Art. 29²

(1) După împlinirea a jumătate din perioada pentru care a fost dispusă interzicerea intrării pe teritoriul României în condițiile art. 29¹ alin. (1), persoana în cauză poate solicita ridicarea respectivei măsuri.

(2) Cererea de ridicare a măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României se adresează inspectorului general al

Inspectoratului General al Poliției de Frontieră și este însoțită de probe care atestă că s-a produs o schimbare efectivă a împrejurărilor care au justificat dispunerea inițială a măsurii.

(3) Cererea de ridicare a măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României se soluționează în termen de maximum 30 de zile de la înregistrarea acesteia la Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, pe baza probelor prezentate de persoana în cauză și a informațiilor aflate la dispoziția Poliției de Frontieră Române, inclusiv a celor transmise de autoritățile sau instituțiile publice cu atribuții în domeniul ordinii publice sau al securității naționale care au solicitat luarea măsurii.

(4) Inspectorul general al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră dispune ridicarea măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României atunci când constată că persoana în cauză nu mai reprezintă o amenințare reală, actuală și suficient de gravă la adresa ordinii publice sau a securității naționale.

(5) Inspectorul general al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră dispune menținerea măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României atunci când constată că persoana în cauză reprezintă în continuare o amenințare reală, actuală și suficient de gravă la adresa ordinii publice sau a securității naționale.

(6) Dispoziția de ridicare sau de menținere a măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României, după caz, se comunica cetățeanului Uniunii Europene sau membrului de familie în scris, prin transmiterea unui exemplar al acesteia prin poștă, cu confirmare de primire, la adresa indicată de aceasta, n lipsa datelor necesare pentru transmiterea prin poștă, dispoziția se comunică prin înmânarea, sub semnătură, a unui exemplar al acesteia cu ocazia prezentării la frontieră cu scopul de a intra în România.

(7) Dispoziția de menținere a măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României cuprinde o prezentare precisă și completă a tuturor motivelor de fapt și de drept pe care se fundamentează, implicațiile acesteia pentru persoana în cauză, informații privind instanța unde poate fi contestată și termenul de introducere a contestației. În cuprinsul dispoziției nu se menționează date și informații supuse regimului de protecție a informațiilor clasificate.

(8) Împotriva dispoziției de menținere a măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României se poate face contestație, în termen de 10 zile de la data comunicării, la Curtea de Apel București. Prevederile art. 29¹ alin. (7) și (8) se aplică în mod corespunzător.

▶(la data 31-dec-2018 capitolul IV, secțiunea 1 completat de Art. I, punctul 10. din Legea 327/2018)

SECȚIUNEA 2: Persoanele indezirabile

Art. 30

(1) Declararea ca indezirabil este o măsură care se dispune împotriva unui cetățean al Uniunii Europene sau unui membru de familie al acestuia care a desfășurat, desfășoară ori despre care există indicii temeinice că intenționează să desfășoare activități de natură să pună în pericol securitatea națională sau ordinea publică.

(2) Măsura prevăzută la alin. (1) se dispune de Curtea de Apel București, la sesizarea procurorului anume desemnat de la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București. Procurorul sesizează instanța de judecată la propunerea instituțiilor cu competențe în domeniul ordinii publice și securității naționale care dețin date sau indicii temeinice în sensul celor prevăzute la alin. (1).

(3) Datele și informațiile în baza cărora se propune declararea ca indezirabil pentru rațiuni de securitate națională se pun la dispoziție instanței de judecată în condițiile stabilite de actele normative care reglementează regimul activităților referitoare la siguranța națională și protejarea informațiilor clasificate.

(4) Sesizarea prevăzută la alin. (2) se judecă în camera de consiliu, cu citarea părților. Instanța de judecată aduce la cunoștința persoanei în cauză faptele care stau la baza sesizării, cu respectarea prevederilor actelor normative care reglementează regimul activităților referitoare la siguranța națională și la protejarea informațiilor clasificate.

(5) Curtea de Apel București se pronunță, prin hotărâre motivată, în termen de 10 zile de la sesizarea formulată în condițiile alin. (2). Hotărârea instanței este definitivă. Atunci când declararea cetățeanului Uniunii Europene sau a membrului de familie ca indezirabil se întemeiază pe rațiuni de securitate națională, în conținutul hotărârii nu se menționează datele și informațiile care au stat la baza motivării acesteia.

▶(la data 31-dec-2018 Art. 30, alin. (5) din capitolul IV, secțiunea 2 modificat de Art. I, punctul 11. din Legea 327/2018)

(6) Hotărârea se comunică persoanei în cauză, precum și, dacă instanța dispune declararea ca indezirabil, Oficiului Român pentru Imigrări, pentru a fi pusă în executare.

(7) Dreptul de rezidență al persoanei în cauză încetează de la data pronunțării hotărârii prin care aceasta a fost declarată indezirabilă.

(8) Perioada pentru care un cetățean al Uniunii Europene sau membrul de familie al unui cetățean al Uniunii Europene poate fi declarat indezirabil este de la 1 la 10 ani, cu posibilitatea prelungirii termenului pentru o nouă perioadă cuprinsă între aceste limite, în cazul în care se constată că nu au încetat motivele care au determinat luarea acestei măsuri. Prolungirea termenului se face în condițiile prevăzute la alin. (2). Termenul începe să curgă de la data expirării termenului prevăzut la art. 27 alin. (8).

(9) Persoanele declarate indezirabile vor fi comunicate de Oficiul Român pentru Imigrări Direcției generale afaceri consulare.

Art. 31

(1) Hotărârea prevăzută la art. 30 alin. (5) poate fi atacată cu recurs, în termen de 10 zile de la data comunicării, la Înalta Curte de Casație și Justiție. Instanța se pronunță în termen de 5 zile de la data primirii cererii. Hotărârea este definitivă și irevocabilă.

(2) Exercițarea căii de atac prevăzute la alin. (1) nu are efect suspensiv de executare a hotărârii prin care cetățeanul Uniunii Europene sau membrul de familie a fost declarat indezirabil. În cazuri bine justificate și pentru a se preveni producerea de pagube iminente, persoana în cauză poate cere instanței să dispună suspendarea executării hotărârii prin care a fost declarată indezirabilă, până la soluționarea căii de atac. Instanța va soluționa cererea de suspendare de urgență, hotărârea pronunțată în acest caz fiind executorie de drept.

(3) Exercițarea căii de atac prevăzute la alin. (1) nu are efect suspensiv asupra măsurii de luare în custodie publică, dispusă în condițiile art. 28 alin. (2).

Art. 31¹

Inspectoratul General pentru Imigrări informează instituțiile cu competențe în domeniul ordinii publice și securității naționale prevăzute la art. 30 alin. (2) teza a doua despre executarea hotărârilor prin care s-a dispus declararea ca

indezirabil, imediat după executarea acestora.

▶(la data 31-dec-2018 Art. 31 din capitolul IV, secțiunea 2 completat de Art. I, punctul 12. din Legea 327/2018)

Art. 32

- (1) După împlinirea a jumătate din perioada interdicției dispuse în condițiile art. 30 sau după 3 ani de la data dispunerii acesteia, persoana declarată indezirabilă în condițiile prezentei ordonanțe de urgență poate solicita ridicarea interdicției.
- (2) Ridicarea interdicției se poate dispune luându-se în considerare schimbările survenite față de împrejurările care au determinat dispunerea acesteia.
- (3) Cererea de ridicare a interdicției se depune la Curtea de Apel București. Cererea se judecă în camera de consiliu.
- (4) Instanța soluționează cauza de urgență și cu precădere.
- (5) Hotărârea prevăzută la alin. (4) este supusă recursului. Hotărârea instanței de recurs este definitivă și irevocabilă.
- (6) Prezența procurorului este obligatorie la toate ședințele de judecată.
- (7) Hotărârile rămase definitive se comunică Inspectoratului General al Poliției de Frontieră și Oficiului Român pentru Imigrări.

SECȚIUNEA 3: Interzicerea exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României

▶(la data 31-dec-2018 capitolul IV, secțiunea 3 modificat de Art. I, punctul 13. din Legea 327/2018)

Art. 33

- (1) Interzicerea exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României se dispune împotriva cetățenilor Uniunii Europene sau membrilor de familie care își exercită dreptul de rezidență pe teritoriul României de către instanța de judecată, ca pedeapsă accesorie sau complementară, în condițiile prevăzute de Codul penal, cu respectarea prevederilor art. 27.
- (2) Dreptul de rezidență al persoanei în cauză încetează de drept la data la care se pune în executare pedeapsa accesorie sau complementară de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României.
- (3) Pedeapsa accesorie sau complementară de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României nu se mai pune în executare dacă a trecut o perioadă mai mare de 2 ani de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care a fost dispusă și se constată că persoana în cauză nu mai reprezintă o amenințare reală și actuală la adresa ordinii publice sau securității naționale, ca urmare a producerii unor schimbări efective ale împrejurărilor în care aceasta a fost dispusă.
- (4) Constatarea îndeplinirii sau neîndeplinirii condițiilor prevăzute la alin. (3) este de competența instanței de executare. Prevederile art. 597 din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător. În cadrul acestei proceduri, instanța administrează orice mijloace de probă pe care le consideră necesare pentru formarea convingerii sale cu privire la îndeplinirea sau neîndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (3), la cererea procurorului, a persoanei în cauză sau din oficiu.
- (5) Judecătorul de supraveghere a privării de libertate sesizează instanța competentă prevăzută la alin (4) de îndată ce constată că sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:
 - a) a trecut o perioadă mai mare de 2 ani de la data la care a rămas definitivă hotărârea prin care a fost dispusă pedeapsa accesorie sau complementară de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României;
 - b) pe rolul instanței competente nu există o sesizare cu privire la constatarea îndeplinirii sau neîndeplinirii condițiilor prevăzute la alin. (3);
 - c) nu există o hotărâre definitivă a instanței competente, pronunțată în ultimele 3 luni, cu privire la neîndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (3);
 - d) este iminentă liberarea din penitenciar a persoanei în cauză.
- (6) Condiția prevăzută la alin. (5) lit. d) se consideră îndeplinită în oricare dintre următoarele situații:
 - a) au rămas mai puțin de 60 de zile până la îndeplinirea condiției privind executarea efectivă a unei perioade de detențiune, prevăzută la art. 99 alin. (1) lit. a) din Codul penal, sau, după caz, până la îndeplinirea condiției privind fracțiunea de pedeapsă executată, potrivit dispozițiilor art. 100 din Codul penal;
 - b) judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de deținere este sesizată cu o cerere sau propunere de liberare condiționată a persoanei în cauză;
 - c) au rămas mai puțin de 3 luni până la data executării în întregime a pedepsei privative de libertate;
 - d) judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de deținere este sesizată cu o contestație la executare în temeiul art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală.
- (7) Judecătorul delegat cu executarea sesizează instanța competentă prevăzută la alin. (4) de îndată ce constată că executarea pedepsei accesorii sau complementare de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României este suspendată potrivit alin. (8).
- (8) Executarea pedepsei accesorii sau complementare de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României este suspendată, până la data rămânerii definitive a hotărârii instanței competente cu privire la îndeplinirea sau neîndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (3), dacă la data la care ar trebui să fie pusă în executare a trecut o perioadă mai mare de 2 ani de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care a fost dispusă pedeapsa și nu există o hotărâre definitivă a instanței competente, pronunțată în ultimele 6 luni, cu privire la neîndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (3).
- (9) Executarea pedepsei accesorii sau complementare de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României încetează dacă, după împlinirea a jumătate din perioada pentru care a fost dispusă, calculată de la data punerii în executare, se constată că persoana în cauză nu mai reprezintă o amenințare reală, actuală și suficient de gravă la adresa ordinii publice sau a securității naționale.
- (10) Constatarea îndeplinirii condițiilor prevăzute la alin. (9) este de competența instanței de executare, la solicitarea persoanei în cauză.
- (11) Solicitarea prevăzută la alin. (10) este însoțită de orice mijloc de probă care atestă că s-a produs o schimbare efectivă a împrejurărilor care au justificat dispunerea inițială a pedepsei accesorii sau complementare. Prevederile art. 597 din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător. Instanța se pronunță în termen de maximum 6 luni de la data primirii solicitării persoanei în cauză.

▶(la data 31-dec-2018 Art. 33 din capitolul IV, secțiunea 3 modificat de Art. I, punctul 14. din Legea 327/2018)

Art. 33¹

- (1) În cazul detențiunii pe viață, pedeapsa accesorie de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul

României, dispusă împotriva unui cetățean al Uniunii Europene sau a unui membru de familie care își exercită dreptul de rezidență pe teritoriul României, se pune în executare, prin derogare de la prevederile art. 65 alin. (4) din Codul penal, în una dintre următoarele modalități:

a) prin părăsirea voluntară a teritoriului României în termen de 30 de zile de la data liberării condiționate sau de la data la care pedeapsa a fost considerată ca executată;

b) prin părăsirea voluntară a teritoriului României în termenul stabilit de instanță potrivit alin. (3), calculat de la data liberării condiționate sau de la data la care pedeapsa a fost considerată ca executată;

c) prin escortarea persoanei în cauză în condițiile art. 28, atunci când instanța a dispus, potrivit alin. (3), părăsirea de îndată a teritoriului României cu aplicarea dispozițiilor art. 65 alin. (4) din Codul penal.

(2) Pedeapsa complementară a interzicerii exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României, dispusă împotriva unui cetățean al Uniunii Europene sau a unui membru de familie care își exercită dreptul de rezidență pe teritoriul României, se pune în executare, prin derogare de la prevederile art. 68 din Codul penal, în una dintre următoarele modalități:

a) prin părăsirea voluntară a teritoriului României în termen de 30 de zile de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare la pedeapsa amenzii, a executării pedepsei, a grațierii totale ori a restului de pedeapsă, a împlinirii termenului de prescripție a executării pedepsei sau a liberării condiționate;

b) prin părăsirea voluntară a teritoriului României în termenul stabilit de instanță potrivit alin. (3), calculat de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare la pedeapsa amenzii, a executării pedepsei închisorii, a grațierii totale ori a restului de pedeapsă, a împlinirii termenului de prescripție a executării pedepsei sau a liberării condiționate;

c) prin escortarea persoanei în cauză în condițiile art. 28, atunci când instanța a dispus, potrivit alin. (3), părăsirea de îndată a teritoriului României cu aplicarea dispozițiilor art. 68 din Codul penal.

(3) În situațiile în care constată că prezența pe teritoriul României a cetățeanului Uniunii Europene sau a membrului de familie reprezintă un risc iminent și grav de încălcare a ordinii publice, sănătății publice sau securității naționale, instanța, prin hotărârea de condamnare a acestuia la pedeapsa complementară sau accesorie a interzicerii exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României, stabilește un termen mai mic de 30 de zile pentru părăsirea voluntară a teritoriului României sau dispune părăsirea de îndată a teritoriului României cu aplicarea dispozițiilor art. 65 alin. (4) sau art. 68 din Codul penal, după caz.

(4) Obligația de a părăsi teritoriul României în condițiile stabilite potrivit alin. (3) nu se mai execută dacă se constată că prezența pe teritoriul României a cetățeanului Uniunii Europene sau a membrului de familie nu mai reprezintă un risc iminent și grav de încălcare a ordinii publice, sănătății publice sau securității naționale, ca urmare a producerii unor schimbări efective ale împrejurărilor în care aceasta a fost dispusă.

(5) Constatarea îndeplinirii sau neîndeplinirii condiției prevăzute la alin. (4) este de competența instanței de executare, care se pronunță din oficiu cu privire la aceasta, prin hotărârile în care stabilește că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 33 alin. (3). Instanța administrează orice mijloace de probă pe care le consideră necesare pentru formarea convingerii sale cu privire la îndeplinirea sau neîndeplinirea condiției prevăzute la alin. (4), la cererea procurorului, a persoanei în cauză sau din oficiu.

►(la data 31-dec-2018 Art. 33 din capitolul IV, secțiunea 3 completat de Art. I, punctul 15. din Legea 327/2018)

Art. 34

[textul din Art. 34 din capitolul IV, secțiunea 3 a fost abrogat la 01-feb-2014 de Art. 170 din titlul II din Legea 187/2012]

Art. 35

[textul din Art. 35 din capitolul IV, secțiunea 3 a fost abrogat la 01-feb-2014 de Art. 170 din titlul II din Legea 187/2012]

Art. 36

[textul din Art. 36 din capitolul IV, secțiunea 3 a fost abrogat la 01-feb-2014 de Art. 170 din titlul II din Legea 187/2012]

SECȚIUNEA 4: Îndepărtarea de pe teritoriul României pentru motive de sănătate publică

Art. 37

(1) Măsura îndepărtării de pe teritoriul României pentru motive de sănătate publică a cetățenilor Uniunii Europene sau a membrilor de familie ai acestora poate fi dispusă de Oficiul Român pentru Imigrări, la solicitarea structurilor specializate ale Ministerului Sănătății, numai în cazul în care, pe baza analizelor medicale efectuate de către persoana în cauză la un interval de cel mult 3 luni de la intrarea pe teritoriul României, se constată existența unei afecțiuni dintre cele stabilite potrivit prevederilor alin. (3).

(2) Efectuarea analizelor prevăzute la alin. (1) de către persoana în cauză este scutită de taxe și poate fi dispusă de structurile specializate ale Ministerului Sănătății numai în cazul în care exista indicii temeinice că, la data intrării pe teritoriul României, suferea de una dintre afecțiunile stabilite potrivit alin. (3).

(3) Afecțiunile care justifică măsura nepermitterii intrării sau a îndepărtării de pe teritoriul României pe motiv de periclitate a sănătății publice sunt cele care au potențial epidemiologic, astfel cum sunt prevăzute de documentele relevante ale Organizației Mondiale a Sănătății, în măsura în care acestea fac obiectul unor măsuri de protecție a sănătății publice prevăzute de legea română, aplicabile cetățenilor români.

(4) Prin excepție de la prevederile art. 28 alin. (1), măsurile de îndepărtare dispuse potrivit alin. (1) se pun în executare prin escortarea persoanei în cauză până la frontieră de către personalul Oficiului Român pentru Imigrări. Structurile specializate ale Ministerului Sănătății competente teritorial pun la dispoziție un mijloc de transport echipat corespunzător, precum și personalul necesar, în astfel de situații.

SECȚIUNEA 5: Contravenții

Art. 38

(1) Neîndeplinirea oricăreia dintre obligațiile stabilite la art. 9 alin. (1), (2), (3) și (5), art. 13, 14, art. 15 alin. (5), art. 16 alin. (1), art. 17 alin. (3) și la art. 22 alin. (6) constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 25 lei la 50 lei.

(2) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de către lucrători anume desemnați din cadrul Ministerului Administrației și Internelor.

►(la data 09-oct-2018 Art. 38, alin. (2) din capitolul IV, secțiunea 5 a se vedea referințe de aplicare din Ordinul 106/2018)

(3) [textul din Art. 38, alin. (3) din capitolul IV, secțiunea 5 a fost abrogat la 24-aug-2018 de Art. 25, alin. (1) din

capitolul VI din Legea 203/2018]

(4) Contravenției prevăzute la alin. (1) îi sunt aplicabile prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL V: Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 39

(1) Dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență cu privire la cetățenii Uniunii Europene și la membrii de familie ai acestora se aplică și cetățenilor statelor membre ale Spațiului Economic European și ai Confederației Elvețiene, respectiv membrilor de familie ai acestora.

(2) Pe data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se abrogă Legea nr. 309/2004 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene și Spațiului Economic European, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 593 din 1 iulie 2004.

Art. 40

(1) Forma și conținutul documentelor care se eliberează cetățenilor Uniunii Europene și membrilor de familie ai acestora se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

(2) [textul din Art. 40, alin. (2) din capitolul V a fost abrogat la 28-iul-2022 de Art. I, punctul 2. din Legea 247/2022]

(3) Pentru aplicarea prezentei ordonanțe de urgență, Ministerul Administrației și Internelor va elabora norme metodologice, care vor fi aprobate prin hotărâre a Guvernului.

Art. 41

(1) Fiecărui cetățean al Uniunii Europene, precum și oricărui membru de familie care a fost luat în evidențele Oficiului Român pentru Imigrări i se atribuie un cod numeric personal care se înscrie în documentul care atestă rezidența pe teritoriul României.

(2) Cetățenilor Uniunii Europene sau membrilor de familie ai acestora care fac dovada că sunt lucrători frontalieri potrivit art. 1 lit. f) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 166 din 30 aprilie 2004, li se atribuie cod numeric personal, fără eliberarea unui document care să ateste rezidența pe teritoriul României.

Art. 41¹

(1) Datele biometrice incluse în cărțile de rezidență și în cărțile de rezidență permanentă sunt imaginea facială și impresiunea digitală a două degete.

(2) Imaginile impresiunilor digitale se colectează numai cu acordul expres al solicitantului cărții de rezidență, respectiv al cărții de rezidență permanentă sau, în cazul minorilor și al incapacitilor, numai cu acordul expres al părinților sau, după caz, al părintelui care exercită autoritatea părintească ori al reprezentantului legal.

(3) De la obligația de furnizare a impresiunilor digitale sunt exceptați minorii sub vârsta de 12 ani și persoanele pentru care prelevarea amprentelor digitale este fizic imposibilă.

(4) Procedura preluării imaginii faciale și a impresiunilor digitale se stabilește prin normele metodologice de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență.

(5) Datele biometrice prevăzute la alin. (1) sunt folosite numai în scopul prevăzut la art. 10 alin. (1) din Regulamentul (UE) 2019/1.157 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2019 privind consolidarea securității cărților de identitate ale cetățenilor Uniunii și a documentelor de ședere eliberate cetățenilor Uniunii și membrilor de familie ai acestora care își exercită dreptul la liberă circulație.

▶(la data 28-iul-2022 Art. 41¹ din capitolul V modificat de Art. I, punctul 3. din Legea 247/2022)

Art. 41²

[textul din Art. 41² din capitolul V a fost abrogat la 28-iul-2022 de Art. I, punctul 4. din Legea 247/2022]

Art. 41³

(1) Datele biometrice se stochează în mediul de stocare electronică al cărților de rezidență, respectiv al cărților de rezidență permanentă, în baza de date a Sistemului Național de Evidență a Străinilor, precum și în bazele de date de producție constituite și gestionate de Centrul Național Unic de Personalizare a Pașapoartelor Electronice, în vederea personalizării acestora.

(2) După personalizarea cărților de rezidență, respectiv a cărților de rezidență permanentă și transmiterea acestora la Inspectoratul General pentru Imigrări, elementele biometrice de identificare și orice alte date cu caracter personal stocate în bazele de date de producție se șterg prin procedură automată și ireversibilă.

(3) Impresiunile digitale stocate în baza de date a Sistemului Național de Evidență a Străinilor se șterg prin procedură automată imediat după ridicarea cărților de rezidență, respectiv a cărților de rezidență permanentă, iar dacă nu au fost ridicate la data programată pentru eliberarea acestora, cel târziu la împlinirea unui termen de 90 de zile de la această dată.

▶(la data 28-iul-2022 Art. 41³ din capitolul V modificat de Art. I, punctul 5. din Legea 247/2022)

Art. 41⁴

[textul din Art. 41⁴ din capitolul V a fost abrogat la 28-iul-2022 de Art. I, punctul 6. din Legea 247/2022]

Art. 42

Prezenta ordonanță de urgență intră în vigoare la data aderării României la Uniunea Europeană.

*

Prezenta ordonanță de urgență transpune Directiva Consiliului nr. 38/2004/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind libera circulație și rezidență a cetățenilor Uniunii Europene și membrilor de familie ai acestora pe teritoriul statelor membre, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1.612/68 și de abrogare a directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 158 din 30 aprilie 2004.

NOTĂ:

Reproducem mai jos prevederile art. II din Legea nr. 80/2011, care nu sunt încorporate în forma republicată a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2005 și care se aplică, în continuare, ca dispoziții proprii ale acesteia:

"- Art. II

(1) Certificatele de înregistrare și cărțile de rezidență permanentă emise cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene și ale Spațiului Economic European, în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 260/2005, cu modificările și completările ulterioare, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, au valabilitatea de 5 și, respectiv, 10 ani de la data emiterii.

(2) Înainte de expirarea termenului de valabilitate prevăzut la alin. (1), titularii acestor documente au obligația să se prezinte la formațiunea competentă teritorial a Oficiului Român pentru Imigrări în vederea preschimbării acestora, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 260/2005, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Oficiul Român pentru Imigrări informează în scris titularii documentelor prevăzute la alin. (1) cu privire la stabilirea termenelor de valabilitate pentru documentele respective, cu cel puțin 3 luni înainte de împlinirea acestora."

Publicat în Monitorul Oficial cu numărul 774 din data de 2 noiembrie 2011